

KARINA L. ALEXANDRA

Strălucirea
UNEI
STELE
oarbe

TIMIȘOARA, 2021

Capitolul 1

Aaro

Zâmbește!

Aici, Aaro! Uită-te aici!

Ce ne poți spune despre filmul pe care l-ai refuzat?

Aaro, ai fost respins de regizor?

Cum te simți știind că nu vei juca alături de prietena ta din copilărie, Kylie?

De ce nu vrei să joci în film?

Ai motive personale?

Ai probleme de sănătate?

Acum două zile ai fost surprins mergând la spital. Cum te simți?

M-aș simți de o mie de ori mai bine dacă aș avea un drum liniștit din mașină până în clădire, fără să fiu asaltat la fiecare pas de lumini orbitoare sau de întrebări nefondate.

Când vine vorba despre intimitate, nu primesc aproape niciodată ceea ce îmi doresc, așa că nu fac decât să continui ceea ce m-a învățat managerul meu să fac. Zâmbesc, fac cu mâna, le spun tuturor că voi reveni cu detalii și înaintez în timp ce gărzile îmi fac loc prin mica mulțime de fotografi și cameramani.

Veștile zboară prea repede în ziua de astăzi. După ce am refuzat să particip în noul film propus, m-am gândit că am la dispoziție măcar douăzeci și patru de ore să fug din oraș, în

vacanța pe care mi-o doresc de prea mult timp. Nu au trecut decât cinci ore, iar eu nu pot intra nici măcar în compania propriei familii din cauză că sunt asaltat de reporteri.

Oamenii își îmbunătățesc calitățile de urmăritori pe zi ce trece. Știu sigur că în urmă cu trei luni nici măcar eu nu știam unde voiam să merg într-un weekend să mă relaxez, dar când m-am decis, fanii și reporterii au fost de dinaintea mea acolo. Este ca și cum știu ce gândesc înainte să gândesc și acționează înainte să acționez eu. Încă mai reușesc să mă surprindă.

Urcând scările până la intrarea clădirii *AP Entertainment*, îmi scot ochelarii fumurii și îi așez pe marginea gulerului tricoului pe care îl port. Înainte să intru, cu ușa larg deschisă de către una dintre gărzile mele, mă întorc zâmbind către blițurile orbitoare.

— Vă mulțumesc pentru grijă. Veți afla detalii curând, le promit.

Un alt val de întrebări mă lovește, însă mă întorc pe călcăie și intru în clădire, urmat îndeaproape doar de către doi din bodyguardii mei. Gălăgia rămâne afară, iar creierul meu poate gândi în sfârșit în liniște și pace. Câtă pace mai am, căci în maxim cinci minute mă voi întâlni cu balaurul în persoană.

Recepția corporației este ușor aglomerată. Biroul de mișcare, cu Tiffany și Lauren, din partea stângă, este solicitat de câteva persoane. Canapele din zona de așteptare sunt pline. În zona goală, exagerat de mare, de la intrare și până la lifturi, mișună angajați sau persoane, fiecare cu treaba lui. Ochii mi se îndreaptă către pereți și observ că afișele s-au schimbat, acum fiind peste tot imagini cu ultimul film în care am jucat, *Cutremurul cuvintelor*.

După zece ani în industrie, am dezvoltat un simț excelent al calității produselor pe care le fac. Acest film, în care am jucat împotriva voinței mele, deși având o poveste inte-

resantă, știam de la început că nu se va vinde bine. M-am contrazis cu managerul meu, i-am spus că va fi un eșec pe lângă așteptări, dar acum ea se chinuie să îl transforme într-un succes prin publicitate. Oricât va încerca, nu va depăși câștigurile estimate de mine. Sunt sigur de asta.

Sunt sigur, căci, în ziua de astăzi, nimic ce nu are o poveste de dragoste sau un brand nu ajunge în top. Dacă le are pe amândouă, cu atât mai bine. Dacă nu are niciuna, nu va ajunge niciunde. Acest film nu are decât brandul, pe mine, așa că nu va ajunge prea departe. Oricâți oameni s-ar uita doar de dragul meu la el, din cauză că nu mă sărut și nu am o relație cu o altă actriță în el, nu va fi un succes.

Clișeele au ajuns să ne conducă lumea.

Sunt salutat și salut la rândul meu persoane care deja sunt obișnuite cu prezența mea aici până când ajung la unul dintre cele cinci lifturi. Cu puțin noroc, nu aștept mult până când unul dintre ascensoare apare, iar eu împreună cu Jensen și Boyd urcăm. Drumul până la etajul șaisprezece este liniștit, iar muzica plictisitoare îmi invadează timpanul. În acest moment ar trebui să îmi pregătesc un discurs – un discurs lung, niște scuze și câteva cereri –, dar nu o fac. De data aceasta lucrurile sunt diferite. De data aceasta am de gând să acționez pentru ceea ce vreau fără să îmi pară rău. De data aceasta am de gând să obțin ceea ce îmi propun, căci eu sunt stăpânul corpului meu, chipului meu și al timpului meu.

Expir aer pe nas în momentul în care ușile liftului se deschid și îmi fac curaj să merg înainte. Fac un pas, apoi mă opresc din drum și mă întorc către tipii din spatele meu. Le zâmbesc și le spun:

— Mă puteți aștepta aici.

Mă întorc și îmi reiau drumul pe hol, până când dau de birourile despărțite de niște separeuri de lemn. Aici sunt șapte dintre cei trei sute douăzeci și opt de angajați ai noștri.

Evident că nu am reușit să îi învăț pe toți, dar îi cunosc pe cei mai importanți, iar asta este esențialul.

Odin, Paula, Lucinda, Jacob, Marley, Kira și Stiles aleargă de jur împrejur, pentru că au fost anunțați de venirea mea. Aceștia se postează în linie dreaptă, la intrare, și mă salută. Îi salut la rândul meu, după care trec de ei și mă îndrept către ușile duble, mari, care ascund cel mai important birou. Fără să ciocăn, mă strecor înăuntru.

Pe partea dreaptă avem un fel de sală de așteptare, amenajată cu canapele negre și o masuță de cafea. În față, urcând o singură scară, biroul doamnei Rose Parker se află deasupra tuturor, cu o vedere nemaipomenită către peretele de sticlă care ne arată minunatul oraș de la înălțime. Cea mai sus numită pare că încerca să dea de capăt unor hârtoage, dar nu i-a reușit. Se masează cu degetele pe tâmpile și are capul lăsat pe speteaza scaunului atunci când eu intru fără să îmi anunț prezența. Imediat cum mă vede, balaurul din interior ia viață și începe să scuie flăcări.

— Cum ai putut să faci asta? întrebă ea exasperată. Ai habar câte trebuie să repar acum pentru tine? Filmul ăsta era o treabă încheiată. Cum ai putut să refuzi?

Mă îndrept spre ea când aceasta se ridică de la birou. Coboară scara și se îndreaptă la rândul ei spre mine, continuând să își verse nervii.

— Am bătut palma. Contractul era ștampilat. L-am verificat. Tot ceea ce trebuia să faci era să semnezi. Ți-am câștigat atâtea beneficii din el! Ce nu ți-a convenit? Ce te-a făcut să rupi contractul în fața lor? Ai înnebunit? Vrei să mă înnebunești și pe mine?

Zâmbesc când îmi amintesc fețele regizorului, producătorilor și a avocatului în momentul în care am luat contractul și l-am făcut bucățele. Lucrul ăsta a fost ceva ce voiam să fac de multă vreme. În sfârșit am refuzat un contract în stil mare.

— Trebuie să plătim despăgubiri din cauza copilăriei tale. Ai spus o dată că nu vrei să îl faci, dar asta este prea de tot. Ce este un film în plus? Cu ce te-ar fi deranjat? Ți-am pus la punct programul și...

— Și mi-ai ocupat timp din săptămâna pe care ți-am cerut-o liberă de acum trei luni de zile, îi spun, întrerupându-i șirul enervant de țipete.

Este prea de tot. Muncesc încontinuu de luni întregi, în care am mai avut doar câte o zi sau două pauză, irosite pe somn și leneveală. Vreau o săptămână în care să pot pleca undeva, să mă pot recrea și să mă pot relaxa. Gata cu scene filmate la miezul nopții, urmate de altele de la prima oră a zilei. Gata cu garderobe compuse din haine subțiri care dau bine în cameră când afară gradele sunt cu minus. Gata cu călătoriile în alte țări și continente pentru filmări. Gata cu oboseala constantă, cu lipsa mâncării din organism și cu excesul de cafea. Pentru o săptămână, vreau odihnă. Și vânez asta de luni de zile. Acum, când mai am cincisprezece zile până îmi ating țelul, nu am de gând să o dau în bară pentru că mama mi-a găsit un alt film în care să mă bage.

— Îți poți lua două săptămâni libere atunci când termini cu filmul ăsta, propune ea.

Bună încercare.

— Așa ai spus și când ți-am cerut patru zile libere, acum o lună.

Orice ar spune, sunt hotărât. Nu mai am încredere în ea când vine vorba despre odihnă. Mereu apare alt film sau serial sau reclamă sau eveniment la care trebuie să particip, iar timpul pentru mine nu mai vine niciodată. Îmi face promisiuni deșarte, mărindu-mi premiul, dar știm amândoi că în cazul în care voi amâna din nou, nu voi primi nici data viitoare ceea ce vreau.

— Aaro, îmi spune mama, făcând un pas spre mine.

— Îmi prinde mâinile în mâinile sale și deja simt mirosul disperării combinat cu mirosul de vanilie al parfumului ei.

— Este foarte important. Va fi o provocare pentru tine. Și se va vinde foarte bine. Crede-mă pe cuvânt! Filmul ăsta ar putea să te aducă la un alt nivel. Iar scenarista te-a propus pe tine în rolul principal. Producătorul te-a vrut...

— Mamă, ar trebui să îți schimbi replicile. Pe astea le-ai mai folosit de câteva ori, o anunț, întrerupându-o.

Îmi trag mâinile din mâinile ei cu delicatețe și mă îndrept spre geamul care înlocuiește peretele din stânga mea. Oftez și îmi bag mâinile în buzunare când ajung lângă el. Privesc de sus mulțimea în miniatură care își duce viața cu mai multe zile libere decât voi primi eu vreodată.

Mă simt extenuat. Vreau să dorm.

— Și nu am avut dreptate mereu? Întreabă doamna Parker, femeia de afaceri, nu mama mea, cea care se presupune că mi-ar pune sănătatea pe primul loc.

Îmi duc mâna dreaptă la ochi și încep să îmi masez pleoapele închise. Simt cum mă ia o migrenă.

— Uite cum facem, îi spun brusc, întorcându-mă spre ea. Mai sunt cincisprezece zile până când filmul începe să se toarne. Cincisprezece zile în care îmi poți face loc pentru șapte zile libere. Dacă faci asta, accept să joc în film. Ah, și mai am o condiție. Vreau altă săptămână liberă după ce terminăm de filmat toate scenele.

Nu prea pot eu citi expresii, dar sunt sigur că mama are gura larg căscată în acest moment.

— Nu poți face asta! Trebuie să mergi la emisiunea de miercuri. Și săptămâna viitoare este gala...

— Ei bine, alege astea sau filmul. Îmi faci rost de o săptămână liberă sau nu voi accepta nimic.

— Ai un contract, Aaro!

— Pe care îl respect, îi reamintesc. Nu sunt obligat să iau un film pe care nu...

— Bine! exclamă ea exasperată.

Zâmbesc și o urmăresc cum se îndreaptă spre birou. Se așază pe scaun și începe să caute ceva prin calculatorul ei. Sunt absolut sigur că este vorba despre programul meu din următoarele săptămâni.

— Dacă renunți la emisiune, ai cinci zile libere până la gală. La aia trebuie să participi. Ai fost nominalizat pentru trei premii. Nu poți lipsi.

— Șapte zile, îi spun, menținându-mă pe poziții.

Îmi duc mâinile la piept și le încrucșez, așteptând să facă o minune cu bagheta ei magică – sau cu mătura de vrăjitoare.

— Aaro, nu avem când. Îți dau două săptămâni după ce termini filmul, propune ea.

Aproape că îmi vine să râd. Nu credeam că își dorește filmul ăsta atât de mult. Nu credeam că va fi atât de disperată. Dar dacă tot observ asta, de ce să nu profit?

— O lună, negociez eu.

— O... lună?! În niciun caz! Asta...

— Trei săptămâni și promit să fiu cel mai bun model pentru actorii de pretutindeni când voi juca în acest film, îi spun, folosind zâmbetul meu de cuceritor.

O aud oftând și o văd cum se chinuie pentru a lua decizia în care va fi mai câștigată. Înainte să cred că în sfârșit am învins-o, aceasta îmi spune:

— Îți dau cinci zile începând de astăzi și o lună după ce termini filmările, doar cu două condiții.

Asta deja nu mai sună amuzant. Bănuiesc că tot eu voi pierde. Totuși, nu pot fugi, așa că întreb:

— Care?

— Te duci să îți ceri scuze personal pentru că ai făcut scena cu contractul rupt de mai devreme, zice ea.

— După cele cinci zile de odihnă, îi propun eu.

— Aaro!

— Bine, bine, cedez. Și a doua?

Până acum, lucrurile nu stau atât de rău. Am învățat să negociez după ani în care ea și tata nu au făcut altceva prin preajma mea. Se pare că s-a lipit ceva de mine după douăzeci și doi de ani de viață. Singura problemă este ca nu cumva cea de-a doua condiție să îmi strice toate...

— După acea lună de concediu vei semna un contract pentru un serial.

...planurile.

Ce?

— Ce?!

Simt că nu mai pot gândi acum. Ceea ce îmi spune ea mie este ca eu să... Ha, ha. În niciun caz!

— Aaro, va fi ceva scurt. Am înțeles că nu au în plan decât un sezon sau două. Va fi lejer pentru tine și ți-am făcut programul în așa fel încât...

— În așa fel încât să leșin de epuizare? Nu, mersi! Am fost acolo deja.

În urmă cu patru ani am jucat într-un serial SF. Nu eram protagonistul poveștii și în niciun caz nu apăream în toate scenele, iar asta nu a fost de ajuns pentru mama, care s-a hotărât să îmi găsească în paralel un film în care să joc. Filmările se țineau concomitent, iar partea cea mai nasoală era că trebuia să zbor – să zbor des. Ba nu. Partea cea mai nasoală este că eu am frică de înălțimi.

Nu știu ce s-a întâmplat exact. Poate că a fost stresul, poate că a fost lipsa somnului, poate că a fost munca, poate că a fost frica mea de înălțimi, poate că a fost modul în care mă hrăneam, dar cert este că am leșinat. Am avut parte de o intervenție chirurgicală din cauza unor complicații. Am avut amețeli și dureri de cap timp de zile bune. A trebuit să stau aproape o săptămână în spital, mi-a schimbat viața complet, iar de atunci am refuzat să mai fac totul exact așa cum îmi spun părinții mei.

Înainte credeam că tot ceea ce făceau era pentru mine. Credeam că îmi aranjau atâtea contracte pentru că voiau să mă vadă strălucind. Apoi am observat că eu îi ajutam pe ei să strălucescă.

Încă de când și-au deschis compania de divertisment, le-a mers destul de bine, dar nu grozav de bine. Știu că începuseră cu câțiva cântăreți, actori și dansatori care nu au ajuns foarte departe în cariera lor. Când aveam zece ani am sfârșit, practic din greșeală, să joc într-un episod dintr-un serial, unde aveam două replici. Eram un băiețel care plângea după sora lui. Totuși, am reușit să stârnesc lacrimi adevărate, iar de atunci am fost luat în vizor de alte companii manageriale. Mama nu mi-a dat drumul, am rămas sub aripa ei, și așa am făcut rost de următorul rol. Și de următorul. Și de următorul. Mi-au trebuit vreo opt filme și vreo trei ani până să ajung să am mai mult decât două replici. Importanța mi-a crescut. Și eu am crescut. Cererile au crescut. Telespectatorii mi-au crescut. Faima mi-a crescut. Și așa am ajuns unde sunt astăzi – la a fi folosit de proprii părinți pentru a-și ridica compania în văzul lumii.

— Aaro, nu este la fel. Ai zile de odihnă printre zilele de filmări. Nu vei mai face nimic altceva atunci, așa că nu vei fi suprasolicitat.

— Nu, refuz clar și răspicat.

— Ascultă-mă doar! Îmi comandă ea.

Aceasta se ridică de pe scaun și vine până la mine. Îmi cuprinde chipul în palme și mă silește să o privesc. Urăsc să privesc oamenii atât de direct. Urăsc faptul că, de o perioadă încoace, toți arată la fel pentru mine.

— Băiatul meu, te rog să înțelegi. Îți voi arăta programul aranjat. Măcar încearcă să consideri varianta asta. Încă ești în creștere. Nu te poți opri acum din a înflori. Nu când ești pe culmile succesului.